

i Samsundet som af de Store. Det synes, som om det ærede Medlem (Bust), der altid har talt saa smukt for Arbejderne og Husmændene, er i Færd med at boye fra Husmændene op til Herremændene. Det kan gjerne være, det ærede Medlems hele økonomiske Stilling kan føre det med sig, det veed jeg ikke, men det forekommer mig dog nu i Virkeligheden, at, naar man har vedtaget en saadan Stattebestemmelse, saa er det at gaa de Smaa i Samsundet for nær. Jeg er overbevist om, at Ingen vil lade være at holde Hund for de 50 Dres Skyld. Jeg tror, at selv de Folk, der ikke have Evne til at føde sig selv, ikke ville lade være af den Grund, hvis de ellers ere Hundeejere. Derfor vil jeg, hvis denne Bestemmelse skulde blive vedtagen, anse det for en i høi Grad forkastelig Lov. Derimod forekommer det mig, at der er Mening i den anden Bestemmelse, der er det de store Hunde, der gaaes løs paa; og ligeledes er det en anden Sag, om de, der holde mere end een Hund, skulle svare Noget. Disse Vædringsforslag kan jeg derfor godt være med til. — Derimod er der i § 7 en 2den Bestemmelse, som jeg allerede antede over ved anden Behandling, at Hundene ikke maatte løbe gjøende efter Folk. Det forekommer mig nemlig, ligesom det ærede Medlem fra Bræsto (Beth), at, dersom denne Bestemmelse skal holdes fuldt ud, saa kan Ingen holde Hund; thi man kan i Virkeligheden sige, at der er næsten ingen Hund, der ikke gjøende forfølger Folk eller løber efter dem. Og er der en Hund, som ikke gjøer kan man sige, at den ikke er til nogen Nytte, og da kan man ligesaa godt slaa den ihjel. Denne Bestemmelse kan føre mange Ulemper med sig. Vi have jo nu f. Ex. Gendarmene, der rejse omkring. Saaledes var der et Sted ude i det vestlige Sjælland, hvor disse meldte en Del Hundeeiere, fordi Hundene vare løbne efter dem og havde gjort ad dem. Disse Hundeeiere kom, som det er mig fortalt, for Retten, og der var en enkelt, der tog sin Hund med i en lille Kurv, thi det var ogsaa smaa Hunde, og da kunde Retten bedre fælde en retfærdig Dom. Saaledes er det sagt mig; om de blev dømt eller ei, veed jeg ikke. Hvis nu denne Bestemmelse bliver staaende her, og Hundene løbe efter Gendarmene, saa have disse jo Noget at bestille, saa kunne de melde de Folk. Gendarmene ere dog meget ubeansete i Befolkningen, ja, der er Ingen, der ere saa foragtede eller forhadte i Bønderbefolkningen som Gendarmene. Men nu faae de jo Seilighed til foruden de Heltegjerninger, de have fra Krigsfluepladterne Brønderstev, Mars o. s. v., ogsaa at ud-

kramme deres Virksomhed andetsteds. Men hvem der især maa være glade ved at faae Hundene affastede, det maa være Indbrudstyvene, saaledes som jeg sagde forleden. Hvis ikke disse Folk sendte en Takadresse ind til Rigsdagen, dersom denne Lov bliver vedtagen, da ere de de mest utaknemlige Mennesker i Verden. Er der Noget til Gavn for dem, saa at de kunne gaa uhindrede og i Fred og øve deres Gjerning, da er det Hundenes Affastelse, thi Hundene skulle jo være den vigtigste Faktor til at hindre den Slags. Hvis man bliver staaende ved disse 50 Dre, saa lægger det ikke nogen væsentlig Hindring i Veien, og hvis der saa ikke kommer en Takadresse fra saadanne høie Personer, da vil Rigsdagen snart indse, at Loven ikke har virket, som den skulde, og det vil altsaa føre til, at man gaar et Skridt videre og paalægger en høiere Stat. Det vil ogsaa blive til Ulempe for Sognefogderne, og naar de skulle føre Tilsyn med dette, saa maa de fordrø større Løn o. s. v. Hvis derfor denne Vædring i § 7, andet Stykke, bliver vedtagen, saa mener jeg, at man bør stemme mod Loven, og da dette jo ikke saaledes kan stemmes ud — der er jo ikke stillet Vædringsforslag derom, den lille Vædring, der er stillet, der jo snarere en skjærpende Bestemmelse —, saa vil jeg for mit Vedkommende have meget vanskeligt ved at stemme for det Lovforslag, saaledes som det vil komme til at se ud, skjøndt jeg indrømmer, at det med Hensyn til Skatten er en ikke ringe Forbedring, der er foregaaet ved Udvalgets Forslag.

Fogtmand: Da nogle enkelte Medlemmer og deriblandt jeg ved 2den Behandling stillede to Vædringsforslag til denne Lov, var det nærmest vor Takke der ved at give Folkethinget Seilighed til at angive sin Hovedstilling som Veiledning for Udvalget i denne Sag. Jeg fremhævede udtrykkelig i min Begrundelse af disse Vædringsforslag, at, selv om de vedtoges, var jeg derved ikke tilfreds med denne Lov, men jeg mente, at der derved kunde gives Anledning til, at Udvalget tog Spørgsmaalet i sin Helhed op til fornyet Overveielse, efterat det var kommet til et efter vor Mening saa mærkværdigt Resultat gennem denne høiere Enighed, der var stabt mellem de brydende Partier, som vi kendte fra 1ste Behandling. Men det høie Thing gik jo med betydelig Majoritet mod os. Smidlerstid lader det dog til, at Udvalget har haft en Fornemmelse af, at det stod paa en Slags gængende Grund i denne Sag, og at der maatte nok kunde være Et og Andet at